

A scenic view of a coastline. In the foreground, a large, gnarled tree with green foliage stands on a rocky outcrop. The tree's trunk is thick and twisted, leaning towards the right. The background features a deep blue sea, several small rocky islands, and a range of mountains in the distance under a clear blue sky with a few wispy clouds.

Jaana Liimatta

*Teethän
kanssani vielä
yhden, viimeisen
matkan*

Jaana Liimatta

*Teethän kanssani
vielä yhden,
viimeisen matkan*

Jaana Liimatta

*Teethän kanssani
vielä yhden,
viimeisen matkan*

© 2021 Jaana Liimatta

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978 952 804 6820

*Jukalle ja Leenalle,
viimeiselle yhteiselle matkallenne*

Alkusanat

Mitä juuri tapahtui, näemmekö unta?

Voisiko joku nipistää minua? Tämä ei enää voi olla totta, ei tätä voi enää uskoa todeksi! Istumme elokuvateatterissa. Katsomme toisiamme sanattomina. Näittekö juuri tuon saman minkä minä? Mitä täällä tapahtuu. Koko tarina on jo valmiiksi hämmentävää, ja nyt vielä tämäkin. Katson pimeässä salissa ympärilleni. Karkkipussien rapina jatkuu. Kukaan ei reagoi. Ovet pysyvät kiinni.

Mainoksessa, jonka juuri katsoimme elokuvateatterin valkokankaalta, oli kolme naista. Meitä on myös kolme naista.

He matkustavat lentokoneella reput selässään, heillä on tehtävä. Me lensimme reput selässä, meillä oli tehtävä. Yhdellä meistä, yhdessä repussa, on peltinen rasia, samoin heillä.

He vuokraavat auton, niin teimme mekin.

He pysähtyivät reitillään paikkaan, joka on lähes identtinen sen kanssa, johon me pysähdyimme.

Me ajoimme samanlaista vuoristotietä.

He kiipesivät vuorelle, me kiipesimme vuorelle.

Meillä on vahva ystävyys ja yhteys, heidän läheisyytensä on käsin kosketeltavaa, vaikka kyseessä on mainos.

He täyttivät tehtävän, samanlaisen tehtävän jonka vuoksi me lähdimme tälle matkalle.

En enää tiedä mitä tapahtuu.

Tämä tarina, jonka nyt olen teille kirjoittanut, perustuu tositapahtumiin.

Se, että me katsomme vuosi reissumme jälkeen elokuvissa Finnairin mainosta jäähyväiset, joka on lähes identtinen meidän matkamme kanssa, ei ole millään järjellä selitettävissä.

Otan yhteyttä Finnairiin somen kautta ja pyydän saada tietää, mikä mainostoimisto on tuon mainoksen takana. Finnair kertoo, että sitä on mahdoton jäljittää. Toivon, että saamme vielä tietää, oliko tämä sattumaa.

Kaiken tapahtuneen jälkeen tämä tarina oli kirjoitettava.

Finnairin mainos löytyy netistä nimellä ”jäähyväiset”, ja se julkaistiin vuosi meidän matkamme jälkeen. Jokainen voi itse kuvitella, millaisia tunteuksia mainos herätti. Jokainen voi varmasti kuvitella, kuinka pysyimme keskittymään alkavaan elokuvaan.

Tervetuloa tämän tarinan pariin. Tervetuloa mukaan meidän matkallemme.

(Yksi 6 974 073 syystä lentää: jäähyväiset. - Bing video)

Luku 1

Lomalistan olen käynyt läpi jo useampaan kertaan, ja kaikki jo matkालaukkuun pakatut tavarat on vedetty listalta yli. Euroopassa ollaan, joten eiköhän kaupasta löydy kaikki puuttuva, mikäli jotain ehdottoman tärkeää unohtuisi.

Lääkkeet, passi ja lentoliput, ne on oltava. Käyn kuitenkin listaa läpi yhä uudelleen ja uudelleen, ja varmistan, että olen muistanut varmasti kaiken. Olen listaihminen. Lomalistaa on kirjoitettu jo kaksi viikkoa. Mietin tänä aikana jo monta kertaa, että listan olisi voinut tehdä kerran, ja käyttää aina samaa pohjaa, mutta niin organisoitua ei sentään listaminäkään elämä ole ollut. Hyvä idea joka tapauksessa. Teen pohjan koneelle, tallennan, ja lisäilen myöhemmin tarpeita elämäntilanteen ja matkakohteen mukaan. Silmälasia en voi myöskään unohtaa. Joudun nöyrytmään: neljäs pakko muistaa: silmälasit. Yhdet eivät riitä, ainakin

kolmet on löydyttävä, jos vaikka häviävät tai hajoavat. Ikänäkö pahenee niin hurjaa vauhtia, että jos tätä tahtia etenee, niin onkohan sokeutumisen väistämättä edessä. Vuosi sitten tarvitsin laseja pujottaessani lankaa neulaan, nyt en erota parsinneulaa ja nuppineulaa toisistaan ilman laseja. Puhelimesta pystyn pinnistämään osan tekstistä arvailten ja hieman naamaani väännellen. Siristän silmiä tarkentaen välillä katseeni muualle ja taas puhelimeeni. On minulla ihan oikeat, optikon määräämät lukulasit, ja tämän lisäksi useammat Tokmannin lasit, jotka ajavat asiaansa aivan yhtä hyvin. Hajotessaan tai hukkuessaan eivät tuota niin suurta mielipahaa.

Pakkaan mukaan pehmeän aamutakkini, tummansinisen hupullisen fleecetakin, jossa on valkoisia tähtiä. On hyvä olla jotain tuttua ja turvallista matkalla mukana. Pehmeään ja lämpimään takkiin voisi kietoutua, mikäli koti-ikävä iskisi, mutta tätä epäilen vahvasti. Toivon silti, etten tarvitse sitä. Rhodoksella olisi varmasti niin lämmin, että olisin pakannut senkin aivan turhaan, niin kuin varmasti monet muutkin tavarat laukussani. Rhodokselle on luvattu yli kaksikymmentäviisi astetta, mutta lokakuinen Suomi on ottanut otteeseensa, ja alati paleleva kehoni ei ehkä usko sitä vielä.

Olin taas innostunut kutomaan. Toki taitoni riittävät vain tavalliseen kaulahuiviin. Muutaman vuoden jälkeen innostuin jälleen ja ostin puikot sekä pörröistä harmaata lankaa. Työ on alkutekijöissään ja vasta noin patalapun kokoinen tuubihuivin alku. Mietin, kuinkahan tulisi matkalla kudottua. Lentomatikalle olisikin loistavaa tekemistä, mutta tutkiessani asiaa lentoyhtiöiden sivuilta, osa kielsi puikot kokonaan käsimatkatavaroissa ja osalla luki, että pitäisi olla puiset puikot.

Kaikki on kyytiä vaille valmiina. Kitte on lupautunut kuskiksi uudella

Surukin voi yhdistää

Istuimme uima-altaalla aurinkotuoleilla. Tunneskaala keskustelussa vaihteli hysteerisen naurun ja huumorin kautta vakavamieliseen melankoliseen pohdintaan, ikävään ja kaipuuseen, palaten taas kiitolliseen mieleen. Miten lyhyt matka olikaan surusta kiitollisuuteen!

Taas kerran uppouduimme miettimään, mitä oli tapahtunut. Se tuntui epätodelliselta, hetkittäin jopa elokuvalta. Katsoimme taivaalle ihmetellen, minkä uskomattoman käsikirjoituksen olivatkaan meille laatineet. Palasimme ajatuksissa taaksepäin, mistä surutyö alkoi ja askel askeleelta takaisin tähän hetkeen.

Kuva: Aapo Hillman

Niin paljon oli tapahtunut, että asiat piti kirjoittaa ylös. Tämä tarina voi tuoda vahvuutta sinullekin. On niin paljon mahdollisuuksia ja keinoja auttaa ja olla lähellä.

Kirja kertoo rakkaudesta ja menettämisestä. Se kertoo lujasta ja syvästä ystävydestä. Se vahvistaa tosiasiaa, että kiitollinen mieli on suuri voima, joka kannattelee meitä. Se on myös esimerkki siitä, kuinka tärkeää on tehdä rakkaudellisia tekoja.

"Kun aikani täällä päättyy, teethän kansasani vielä viimeisen matkan?"

Jaana Liimatta on pirkkalalainen esikoiskirjailija, joka tunnetaan myönteisyydestään sekä lämpimästä ja läsnäolevasta suhtautumisestaan ihmisiin ympärillään.

9 789528 046820